

2021 REISVERSLAG 4: EINDELIJK TERUG

ALLE MEDEWERKERS, STUDENTEN EN BETROKKENEN BIJ CENTRE COMMERCIAL DES SOURDS ZIJN VRIJWILLIG GEVACCINEERD TEGEN CORONA.

Bij de incheckbalie beginnen de problemen: Demba zou maar één inenting hebben gekregen en het goede formulier voor aanvraag of je het land in mag hebben wij niet. Klopt, dit formulier is (tijdelijk) buiten gebruik. Ik toon dat op mijn telefoon. (foto) Gelukkig zijn alle andere papieren meer dan in orde en kunnen we na diverse controles op tijd instappen. Vertrekken is dan nog niet aan de orde. Het vliegtuig zit stampvol met Afrikanen en misschien vijf blanken, Franse blanken en ik natuurlijk, maar dat valt niet op. Mijn kleding en uitpuilende bagage is dezelfde als van de andere Afrikaanse vrouwen.

Na twee uur wachten kunnen we vertrekken.

Dakar staat half onder water, de muggen en andere insecten vieren feest in het stilstaande water... Het is erg warm, nee het is heet, 44 gr. en geen zuchtje wind. In onze wijk nog een stapje erger, daar zijn alle straten zand, dus nu een lekker warme modderpoel. Het is moeilijk de ongenode gasten van het lijf te houden in de avond en nacht. De anti-mug lijken ze eerder een lekker hapje te vinden dan ervoor op de vlucht te gaan. Gevolg van stof, vuil, hitte? Ik heb enorme hoestbuien, het lijkt wel een longontsteking.

We kopen de volgende dag de stoffen in voor het bombarjack project, 34 prachtige lappen van 12 yard.

Een lust voor het oog. Dankzij WhatsApp overleg met Jenny (mijn dochter) over de keuzes en de kleuren. Zij gaat de jacks proberen te verkopen, zoals ze eerder al deed.

We vertrekken zo snel mogelijk naar Fass (aan zee). Maar eerst kijken we met eigen ogen naar Aminata, die vorig jaar een hersenbloeding heeft gehad en nu in het logeershuis woont voor behandeling. Zodra ze me ziet moet ze huilen en ik doe mee. We zoeken samen een mooie lap uit voor een nieuwe jurk en kijken wat er meer nodig is.

Ze loopt, niet gemakkelijk, maar ze loopt. We praten in gebaren, zij werkte immers als schoonmaakster in Centre commercial des Sourds! De fysiotherapie behandelingen doen haar duidelijk goed. Nu nog op zoek naar een logopedist, met deze ervaring.

We hebben een fijne avond.

In Fass ben ik flink ziek, maar andere zaken gaan gewoon door. De begroeting op het erf, we zijn nog nooit zolang niet geweest. We worden 'welkom' toegezongen door een juichende groep kinderen.

Hier veel condoleances. We waren ruim een jaar in Nederland en de corona heeft ook hier zijn sporen nagelaten. Een dochter van een zeer oude vriend komt vertellen dat haar vader overleden is. Maar zo vertelde hij haar in zijn laatste woorden: 'De boot waar nu mijn kleinzonen mee vissen' (en die mijn naam Woodi draagt) 'zal nog jaren doorvaren en niet snel vergeten zijn'. Het ontroert mij, ik hoop dat ik mijn sporen zo vol vertrouwen zal achterlaten.

De school is net begonnen. De eerste groep is afgezwaid en wij zullen hen helpen een plekje te vinden om een beroepsopleiding te volgen. Drie gaan er naar het voorgezet onderwijs, zó knap!! Een kindje (maandag voor het eerst naar school) oefent de eerste vier letters van het alfabet in vingerspelling.

Een joch van twee groepen hoger helpt haar. De kinderen van de verschillende niveaus en verschillende leeftijden worden aan elkaar gekoppeld. De rest van de school wordt gebruikt om te leren gebaren. Er wordt verteld hoe het nieuwe meisje heet, waar ze woont, wie kennen haar? Woont ze in het logeershuis of gewoon thuis in het dorp?? Zo komen de eerste gebaren via visualisatie op gang. Rond 12 uur is ze in slaap gevallen, haar hoofdje op haar armen en haar armen op de tafel. Het lawaai rondom haar stoort haar niet. Zij is immers doof?

Vanmorgen kwam een van de vrouwen een zak boombladeren brengen, daar moet ik thee van zetten en er met een spreuk vijf keer per dag een kop van drinken. Daar moet de hoest van verdwijnen. Ze had het, zoals nodig is, om middernacht geplukt en kwam het nu op het middaguur brengen.

In de avond rond acht uur zitten we vermoeid op de mat te genieten van een glaasje athaye, de traditionele thee. Demba is vertrokken naar Dakar om daar morgen allerlei zaken te regelen. Dan komen er twee mannen het erf op, gewassen en gestreken in een helderwitte boubou. We wisselen de groet en ik kijk vragend naar hen op vanaf mijn mat. Het is niet gebruikelijk mannensite te ontvangen als meneer niet thuis is. We babbelen wat door over de groet, tot zij ter zake komen en mij vragen of het oké is dat op ons erf een vergadering start over een half uur. Ze praten nog even door hoe geschikt onze tialle en de ruimte daarom heen zijn voor een dergelijke bijeenkomst.

Even later druppelen meerdere mannen in hun mooie outfit ons erf op en kan de vergadering beginnen. Een rustig avondje en vroeg naar bed na een hete drukke dag is er dus niet bij. Tegen half twee breken ze op... Komen een voor een via mij Demba bedanken voor de plek en de schalen met melk. Dit is ook een traditie bij vergaderingen: deze twee schalen gaan van mond tot mond, de een linksom naar de eenvoudige burgers, de andere rechtsom naar de notabelen. Ieder neemt een slokje tot alle melk op is (als aan de borst van je moeder). Daarna is ruzie maken onmogelijk!! Zo zorgzaam, het zal zeker helpen.

Als de laatste vertrokken is, vlei ik mij op de mat op de veranda, kussen onder mijn hoofd, een lakentje over mijn benen en vooral mijn enkels, binnen slapen is te warm, het is een verrukkelijke nacht.

Warme groet uit Afrika,
Demba en Woodi.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

